

”עמוד הימין”

גלות את העוצמה שביופי זאת באמת הרפתקה ללא פשרות, לדעת איך [להאמין עד אין קץ] = ”חֶזֶק וְאַמֶּץ” : (יהושע א' 9). ”לְמַקְדָּשִׁים” יש עוצמה של יופי והיא גם נמדדת, אם בכמות המאמינים המתפללים במקדש ואם בהודו הארכיטקטוני של הבניין. אולם, כאשר מציב לעצמו ”אָדָם יְהוּדִי” משימה לתכנן ולבנות ”מַקְדָּשׁ III לַיהוָה” : חובה עליו להוכיח כי בסגולתו = ”לְבָנוֹת בַּיִת לַיהוָה שְׁמֵי שָׁמַיִם” : (מלכים א' ח' 16) = ”וּמִסְתַּר הַמְּכַפֵּלָה” עליו ”לְפַעֲנַח” את תכנית ”הַבַּיִת” כפענוח ”צְפֹנֵת אֲמוֹנָה” ולראייה :

א. תכנון עוצמת היופי של ”המקדש” יתקיים רק על בסיס ”קֶשֶׁר אֶמֶת” עם תורת = ”אֵל אֲמוֹנָה” : (דברים לבי' 4) = כי זאת המהות וזאת המטרה.

ב. ”הָאֱלֹהִים” אשר אמונתו מנחה את הבונים ”בְּמַקְדָּשׁ”, ייתן עוצמה ליופיה של התכנית, רק אם באמת יסכים כי ”שֵׁם קָדְשׁוֹ יִשְׁכֹּן בַּבַּיִת” הזה וסמל צורתו [אֲמוֹנָה]=[5+9+7]. או אז, יהיה ”המקדש באמת בַּיִת חַי בַּיִת--בוֹ אֱלֹהִים יִדְבֹּר” עם נביאים מעל שני ”לוחות הַבְּרִית”.

”אֱלִילִים” שונים אימץ לו האדם ופיסל אותם בעץ וגם באבן ולמרות שהוכנסו למקדשם בחסות מיסטיקה מתוחכמת, לא היו הם אלא ”פְּסִלִים שׁוֹתֵקִים - חֲסֵרֵי חַיִּים”. אולם בעוצמת יופיים, אכן הוסיפו הוד למבנה מקדשם ומספר מאמיניו גדל, עד שהתרוקן מכל תוכן. בחלקם, אותם פסלים גם לא הועילו להתפתחות החברה והתרבות ואז, גורל מקדשם היה השמדה. אך וודאי אין דומה גורל המקדשים הללו, לגורלו של ”מַקְדָּשׁ I” = [מַקְדָּשׁ]=[3]=480 שָׁנָה ”מִצִּיאַת מִצְרַיִם” אשר בנה ”שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ בִּירוּשָׁלַם” = (מלכים א' ו' 1) :

בשנת 1017 לפנה"ס = החל ”שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ” לבנות את ”הַבַּיִת” = ”מַקְדָּשׁ I” ועד זמן חורבנו אשר הוכתב בנבואה, ”חַי הַמַּקְדָּשׁ 430 שָׁנָה”.

בְּמַקְדָּשׁ I :

א. עוצמת יופיו של המקדש תוכננה באותו ”קֶשֶׁר אֶמֶת” אשר התקיים בעצתו של ”יְהוָה” : כלומר, ”תְּכַנִּית הַמַּקְדָּשׁ כְּתוֹרַת אֲמוֹנָה” : נמסרה בנבואה. נתן הנביא שמע את ”דְּבַר הָאֱלֹהִים” ומסר את ”הַתְּכַנִּית לְדָוִד הַמֶּלֶךְ” ודוד, מסר ”לְבָנוֹ שְׁלֹמֹה אֶת-תְּכַנִּית הַתְּכַנִּית” בכתב = ”וַיִּתֵּן דָּוִד לְשְׁלֹמֹה בְּנוֹ אֶת-תְּכַנִּית” ..”הִכֵּל בְּכַתֵּב מִיַּד יְהוָה” : (דב"הי א' כח' 11-19) = כי ”יְהוָה” - דיבר בו להבנות ”כְּמַקְדָּשׁ שְׁלֹמֹה לְנֶצַח”.

ב. על בסיס הסכמתו של ”אֱלֹהִים” [לַהֲיֹת שְׁמֵי שָׁמַיִם]=[7]=[אֵל אֲמוֹנָה] אכן, היה ”הַבַּיִת בְּאֶמֶת בַּיִת חַי” - משך [שָׁמַיִם]=[7]=430 שָׁנָה. באותם ימים, אלהי ישראל ”מְדַבֵּר” היה ”בְּמַקְדָּשׁ” עם נביאים ומשמיע את ”נְאֻם-יְהוָה” : כחזון שהתקיים ”בְּזִמְנֵן אֶמֶת”. נביא האמת לא בדה ”זמן פִּירְעוֹן” מלבו ועוצמת היופי נשמרה ”בְּמַקְדָּשׁ 430 שָׁנָה” :

”ים בהיכל - ועמדים במבוא”:

גם ”בתכנית שלום של מקדש I” וגם ”בתכנית שלום של מקדש III”, נקבע **[המקום]=[2]=[בְּרָכָה]** להצבת העמודים = ”ועמדים אל-האילים אחד מפה ואחד מפה” : (יחזקאל מ' 49) = להיות = (דב'יחי ב' כ"ג) = ”במבוא בין האלם וההיכל” = (יחזקאל מ' 49 + מא' 1). מיקום זה להצבת ”העמדים במבוא”, מחייב תכנון חד-משמעי ”לצורת הבית” ומשמעות זו ניתנת לזיהוי מפענוח שמותיהם של ”עמוד הימין ועמוד השמאל”. כלומר, ”צורת תבנית הבית” חייבת לייצג את **[שם אל הים]=[3]=[אמונה]** כסמל לביטוי ”שם קדשו” ויחד עם ”צפנת אמונה בשמות העמדים והים” - כעוצמת היופי - נשמר ”השלום לנצח”.

”שמות העמדים והים” = (מלכים א' ז' 21-23):

1. ”עמוד הימין” = ”יכון” (מלכים א' ז' 21).

2. ”עמוד השמאל” = ”בעז” (מלכים א' ז' 21).

3. ”אגן הנחשת” = ”הים” (מלכים א' ז' 23).

”גימטריה” = ”סמל”:

מבנה השפה העברית נקבע על בסיס של ”22 אותיות” האלף-בית מתוך כוונה לשקול את ערכה ”הגימטרי” של המילה ”סמל”. המספר בחשבון ”הגימטריה” הוא ”הסמל” השוקל ומעצם נוכחותו החופפת עם מילים אחרות, נוצר ”קשר אמת” המרחיב את יעד המילה ומעשיר את רעיונו של המשפט הכתוב. נוהג קדום זה מתקיים גם בשפות אחרות - לפחות כמו במיקום השם במספר 7=SEPT בשפה הצרפתית. כאן דווקא הדיקציה מזהה את המקום בצליל שמו של ”סת”. שם זה, נודע ”בשם האלהים” במצרים בשנות האלף הרביעי לפנה”ס.

על-כן, צרוף ”שמות העמדים והים” מציג ”סמל גימטרי” ובו מוצפנות אותיות לביטוי של ”צופן התמיד” שהוא = ”שם שם יהנה צבאות ישב הכרבים” : (שמואל ב' ו' 2). לפי-כך, בנוסף לשם ”יהנה” : יש עוד ”שם קודש” הכתוב על ”לוחות הברית” והוא = ”צפוני” : (יחזקאל ז' 22) = לצורך התקופה - ומהותו = ”שמי המצפון” = ”צופן התמיד” = ”צפנת אמונה”.

צופן זה, ככל הנראה גם כתוב היה על ”העמדים” יצוקי הנחושת שהיו חלולים ודמויי צינור = ”נבוב” : (ירמיה נב' 21). ”העמדים”, סימלו את ”עמוד האש ועמוד הענן”, הם שהובילו את ”היד החזקה פאות יהוה על מרכבת פֶּרְעָה שֶׁטַבְּעוּ בַּיָּם-סוּף” = ליל שבת יז' בניסן ב/תרכס”ט. ואמנם ”משלה היא השבת לאות”.. = (יחזקאל כ' 12) = ”וגם את-שבתותי נתתי להם להיות לאות ביני וביניהם” : = ומאז ”לנצח כל שבת אות”.. וקדושתה משפיעה ותשפיע על הגויים כולם. ומעצם = (דברים ה' 14) = אכן, ”נשמרת השבת ברצפות = (שמות טז' 23) = החל מיום כ”ב באיר ב/תרכס”ט **[38]=[2]=[בְּרָכָה]** ליציאת מצרים”. ומחפית **[נצח]=[4]=[בראשית]** ”סמל גימטרי” - מורחב יעד המדידה לבעת ימי ”בראשית” להיות אין-סופיים ”אלהים נצחיים” = (תהלים צ' 2) = ”ומעולם עד-עולם אתה אל” : - ולעומת זאת ברור כי ”זמן שבת” נמדד ”היסטורית” כיום שביעי בכל שבוע ”ממשי וסופי”.

"הגֵּימָטְרִיָּה בְּגֵיאוֹמֵטְרִיָּה" שֶׁל "מִדּוֹת הָעֲמוּד":

"מִדּוֹת הָעֲמוּד" המתועדות = (מלכים א' ז' 15-16) = בשלמות, מצטרפות עם "מִדַּת דּוֹפֵן הָעֲמוּד" = "וְעָבְדוּ אֶרְבַּע אֲצָבָעוֹת": (ירמיה נב' 21) = אל מידות "יָם הַנְּחֹשֶׁת וְהַמְּזַבֵּחַ" להציג תמונה בעלת עוצמה ויזוּפי של חיתוכי "גֵּיאוֹמֵטְרִיָּה" המשכנעים באצילות יעדס לבטא $[7]+[9]+[5]=[אָמוּנָה]$ "כְּסֶמֶל גֵּימָטְרִי לְצוֹרֵת הַבַּיִת". ממבט על תמונת חיתוך זו עולה קיומו של "טְרַפֵּז בְּרֵכָה" המוכיח לאיזו רמה של "צֶדֶק" מחויבת הייתה תורת המדעים של תרבות ישראל בתקופת המקרא, כתורה שהכירה דרך בנייה "בְּגֵיאוֹמֵטְרִיָּה" של "הַמַּעֲגָל" הנמדד כריבוע "רְצִינְלִי".

או, כמו בבנייה של "תְּרַבּוּעַ אוֹיֶקְלִיִּי" יהיה $\pi=22/7$ וכאן מתגלה פענוח "תְּכֻנֵּית הַבַּיִת" המוכיח כי "יְהוָה": הסכים לשכן את "שֵׁם קְדִשׁוֹ בְּמִקְדָּשׁוֹ I":

1) "מִדּוֹת הָעֲמוּד", תוכנו עפ"י חיתוך של "תְּרַבּוּעַ מַעֲגָל רְצִינְלִי" ובו היקף "הַהֲרָאֵל בְּמִזְבֵּחַ": = שווה להיקפו של "מַעֲגָל נִפְרָשׁ".

2) מחיתוך גיאומטרי זה, נקבעו יחסי "אֲמוֹת הַמִּנְדָּה" לכל המבנים על "הַר-הַבַּיִת" להיות = "מִדָּה אַחַת קָצֵב אֶחָד-לְכָל־הֵנָּה": (מלכים א' ז' 37). כלומר, לא נשכח העיקרון = [אֶרְךְ הַקֶּשֶׁת]=[אֶרְךְ הַקּוּ הַיָּשָׁר].

תכנון עוצמת יופיו של "עֲמוּד הַיָּמִין" כוון אם-כן, כשווה לעוצמת "יָמִינוֹ שֶׁל יְהוָה": כאמור לעיל לזכר קריעת ים-סוף "בְּעֲמוּד הָאֵשׁ וְעֲמוּד הָעָנָן". עוצמה זו מנווטת את גורל "נִצַּח יִשְׂרָאֵל" אל יעד אחרית של = "בְּרִית שְׁלוֹם" (יחזקאל לו' 26) = ולכן תכנית "הַמִּקְדָּשׁ" הנמסרת "בְּחִזּוֹן יְחֻזְקָאֵל בֶּן-בּוּזִי הַכְּהֵן" אינה ניתנת לשינוי או "לְאַלְתוֹר". אף-על-פי-כן, נלקחה בחשבון אפשרות כזו, כי אכן יהיה ניסיון לאלתר ולשנות את התכנית = "הִגֵּד אֶת-בַּיִת-יִשְׂרָאֵל אֶת-הַבַּיִת וְיַכְלִמוּ מַעֲוֹנוֹתֶיהֶם וּמִדָּדוֹ אֶת-תְּכֻנֵּיתוֹ.. וְאִם-נִכְלְמוּ מִכָּל אִשָּׁר-עָשׂוֹ צוֹרֵת הַבַּיִת וְתִכְוֹנָתוֹ וּמוֹצְאָיו וּמוֹבְאָיו וְכָל-צוּרָתוֹ וְאֵת כָּל-חֻקֹּתָיו וְכָל-צוּרָתוֹ וְכָל-תּוֹרָתוֹ הוֹדַע אוֹתָם וְכָתַב לְעֵינֵיהֶם וַיִּשְׁמְרוּ אֶת-כָּל-צוּרָתוֹ וְאֶת-כָּל-חֻקֹּתָיו-וְעָשׂוּ אוֹתָם.. זֹאת תּוֹרַת הַבַּיִת": (יחזקאל מג' 10-12).

ניסוחי הבנייה "בְּגֵיאוֹמֵטְרִיָּה שֶׁל הַמַּעֲגָל הַרְצִינְלִי" וודאי התקיימו גם בתורת המדעים של מצרים הקדומה - לפני שהוכח "מִשְׁפָּט אוֹיֶקְלִיִּדֵס" - ונראה כי בהליך מסתורי נמחקו וכאילו לא היו. אין כל ספק, כי אדריכל הפירמידה הגדולה שנבנתה כקבר לפרעה חפרו, תכנן את עוצמת היופי "בְּגֵיאוֹמֵטְרִיָּה שֶׁל הַמַּעֲגָל הַרְצִינְלִי". וניתן לשער כי נכס זה וודאי עבר בתקופת שלטונו של "יוֹסֵף" במצרים אל נכסי המדע הכתובים של בני-ישראל ועליהן התבססה גם "תְּכֻנֵּית מִקְדָּשׁוֹ I".

נכסים אלה נשמרו ע"י הכוהנים ויודעי העיתים, לכן נודעו גם "לְנַבְיָא יְחֻזְקָאֵל בֶּן-בּוּזִי הַכְּהֵן" אשר הבין בדעת כיצד לחבר את "חִזּוֹן בְּרִית הַשְּׁלוֹם הַנִּצְחִי" = (יחזקאל לו' 26) = אל עוצמת היופי "בְּתְכֻנֵּית מִקְדָּשׁוֹ III". ולפי-כך, הבנת "תְּכֻנֵּית הַבַּיִת" תתקבל נכון רק על בסיס מדידה מתמטית לדעת עוצמה של יופי וזו תביא בושה = (יחזקאל מג' 10) = וכלימה לאלה המודדים "בְּאַלְתוֹר", כי אין "אָמוּנָה בְּסֶמֶל מִקְדָּשִׁים".

החשבון האינפיניטיסימלי:

משך "2300 השנים" האחרונות, מאז הגה "ארכימדס" את הרעיון למדוד יחס במעגל באמצעות הפחתת סכומם של המיתרים החסומים בו מסכום המשיקים החוסמים אותו ידוע, כפי שגם מוכיחה תורת החשבון האינפיניטיסימלי של מדעי הטבע כי - "לא מתקיימת הוכחה למדידת "המעגל" כריבוע "רציונלי" - והוכחה כזו גם לא תתקיים בעתיד".

לצורך העניין יש לזכור כי הנחת החשבון האינפיניטיסימלי, עוסקת בתיווך "זניח בין מיתר ומשיק". כמתחייב מהנחה זו, תרגום אמת של אורך קשת המעגל לא יוכח באמצעות בנייה "גיאומטרית אויקלידית" המושתתת על "צדק אויקלידי", דוגמת זו המכונה "תרבוע המעגל האויקלידי". לכן מתקבל $\pi = \text{"אי-רציונלי"} =$ והוא זה שנובע מחישוב אינפיניטיסימלי המתבסס על צרוף סכומם של מיתרים תוך התעלמות מסכומם "הזניח" של חלקיקי הזניחים. ההסכמה לקבל תוצאה תוך התעלמות מהפרש הנקרא "זניח", יוצרת סכום של הזנחה מצטברת וגודלה יהיה = "0.001 ממשי".

הזנחה מצטברת זו, מונעת כמובן את פענוח "צפנת אמונה" ותכנית "המקדש" בוודאי תאולתר, תסולף ותשונה.

$$[3] = [7 + 9 + 5] = [\text{אמונה}]$$

כאמור, מתחייב כי "הסמל הגימטרי" במילה [אמונה] = [7+9+5] = [3] יחפוף "לסמל הגימטרי" המתחבר בין שלושת "שמות העמדים והים" כתנאי לפענוח הצופן:

$$\begin{aligned} \text{א. } [יכין] &= [האש] = [אמת] = [9] = [ט] \\ \text{ב. } [בעז] &= [שלוש] = [7] = [ז] \\ \text{ג. } [ים] &= [צדק] = [5] = [ה] \end{aligned}$$

ואמנם, סדר השמות נובע מאופן הצבתם של "העמדים במבוא" הוא "המבוא בין האלם וההיכל", שם "המקום" = במעבר הרחב שכינויו "האילים" ומשקופו "נפרש" כאוהל קימורי מעל "העמדים". שם, "במבוא" התקיימו טקסים של קודש ושבעה "בשם אלהים":

137+ שנה

בשנת 880 לפנה"ס = "והנה המלך עומד על-עמודו במבוא" (דב"הי ב' כג' 11-13) = "המלך והואש" עמד ליד "עמודו" = "בעז" ושם משח אותו "והזנדע הכהן" כאשר פניו אל = "וממזרח-שמש את-כבודו" (ישעיה נט' 19).

257+ שנה

בשנת 623 לפנה"ס = "בשמונה עשרה שנה למלך יאשיהו" = (מלכים ב' כג' 3) = "ויעמד המלך על-העמוד ויכרת את-הבֵּרית לפני יהוה" שם "במבוא" כרתו "יאשיהו והכהן הגדול חלקיהו".." "בֵּרית חדשה" כדי להציל את "המקדש" ואת הממלכה מחורבן וודאי. במהלך כריתת "הבֵּרית" תמך "המלך יאשיהו ביד מינו בעמודו" = "בעז" ומבטו אל = "וממזרח-שמש את-כבודו" (ישעיה נט' 19).

כלומר, כדי למצוא סדר נכון "לאותיות הסמל הגימטרי", אכן, יש לציין כי פתח הכניסה "למקדש" היה במזרחו וכאשר "הדביר--זה קדש הקדשים" = (יחזקאל מא' 4) = היה בחלקו המערבי של "המקדש". כך שבמבט ממערב למזרח מוצבים העמודים כאילו במהופך:

"בעז" = "כַּעֲמוּד הַיָּמִין בְּמִבּוֹא"
 "יָכִין" = "כַּעֲמוּד הַשָּׁמַיִל בְּמִבּוֹא"
 "יָם הַנְּחֻשֶׁת" = "בְּהִיכַל" - לשמאלם - מצפון להם.

מכאן = "כַּעֲמוּד הַיָּמִין" = "כַּעֲמוּד הַמְּלֶכֶת" = "בעז" = [שָׁלוֹם] = [7] ועוצמתו נמשלת = "מְגִדֵּל-עֵז שֶׁם יְהוָה" (משלי יח' 10) = ועל-כן, "הַסָּמֶל הַגִּימָטְרִי" [אָמוּנָה] = [3] = "צְפוּנִי" : יפוענח מנוכחות סדר המילים כדלקמן :

[שָׁלוֹם] + [אָמֶת] + [צְדָק]
 [בעז] + [יָכִין] + [יָם]
 [7] + [9] + [5]

"צְפוּנִי" = [ז] + [ט] + [ה] = "שְׁמֵי הַמַּצְפָּן" = "צוֹפֵן הַתְּמִיד"
 וזו היא = "צְפֻנַת אָמוּנָה".

"אָבֵן הַשְּׂתִיָּה" = "אָבֵן בַּחֵן" :

36+ שָׁנָה

בשנת 587 לפנה"ס = "חֹרֶבֶן מְקֻדָּשׁ I" = "קְבוּרַת לֹחֹת הַבְּרִית".
 טווחי הזמן המסכמים "430 שָׁנָה לְחַיֵּי הַמְּקֻדָּשׁ" ניתנים לחישוב מדויק עפ"י נבואת = (יחזקאל ד' 10-4) = וממנה עולה כי "סֶפֶר הַיְשָׁר" (יהושע י' 13) = שהוא יזמן "לֹחֹת הַבְּרִית" נגיש היה "לְכַהֵן יְחֻזְקָאֵל הַנְּבִיא".
 ואכן, בחופף ליומן זה מתועדים "חַיֵּי מְקֻדָּשׁ I" = "430 שָׁנָה" בתעודת "בֵּית דָּוִד". ללא כל ספק, עם החורבן ידע "הַכַּהֵן הַגָּדוֹל שְׂרָיָה" כי עליו להטמין את "לֹחֹת הַבְּרִית" כדי למנוע נפילתם בשבי בידי זרים. לכן פעל לקיים את דבר הנבואה = (ישעיה כח' 16) = "הֲנִי יוֹסֵד בְּצִיּוֹן אָבֵן אָבֵן בַּחֵן פֶּנֶת יְקֶרֶת מוֹסָד מוֹסָד--הַמְּאֲמִין לֹא יִחִישׁ" : כלומר, "הַכַּהֵן הַגָּדוֹל שְׂרָיָה" ייסד כספת "אָבֵן" ובתוכה הטמין את "לֹחֹת הַבְּרִית" וכספת זו - הלא היא "אָבֵן הַשְּׂתִיָּה" אשר ניצבת "עַל הַר-הַבֵּית".

"חֲזוֹן תְּכַנִּית צוֹרֵת הַבֵּית" = (יחזקאל מ"מה) :

14+ שָׁנָה = (יחזקאל מ' 1) = "בְּאַרְבַּע עָשָׂר שָׁנָה אַחֵר אֶשֶׁר הִפְתָּה הָעִיר" :

בשנת 573 לפנה"ס = נתקבלה בחזון = (יחזקאל מ"מה) = "הַתְּכַנִּית לְמְקֻדָּשׁ III" אשר יבנה גם הוא "בְּזִמְן אָמֶת כְּמְקֻדָּשׁ שְׁלוֹם לְנִצָּח וּלְעֹלָמִים".

עיתוי מתן החזון מוכיח כי העוצמה שביופי מתוכננת = "בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה בְּעָשׂוֹר לַחֹדֶשׁ" ... "בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה" : (יחזקאל מ' 1). כלומר, תיעוד "יּוֹם הַחֲזוֹן" שהוא היום העשירי בחודש תשרי והוא "יּוֹם הַכְּפֻרִים" - מוכיח כי במכוון, "זִמְן מִתֵּן הַחֲזוֹן" מנתב בעוצמה את היופי. (החודש השביעי "תשרי" = חודש "ראש השנה", הפך במרוצת השנים להיות גם ראשון בחדשי השנה).

"פֶּתַב תְּכַנִּית צוֹרֵת הַבֵּית" ניתן לנביא "יְחֻזְקָאֵל" מפיו של המלאך "אֲבִישׁי" = "וְהִנֵּה-אִישׁ מֵרְאֵהוּ כְּמֵרְאֵה נְחֻשֶׁת" : (יחזקאל מ' 3) = ובתיעוד זה מכוונת - "שָׁנַת הַחֲזוֹן לְטוֹחַ הַזִּמְן שֶׁל מִתֵּן הַתְּכַנִּית כְּסָמֶל לְמְקֻדָּשׁ III = [מְקֻדָּשׁ] = [אָמוּנָה] = [3] = 444 שָׁנָה = מִתְחִילַת בְּנִינּוֹ שֶׁל מְקֻדָּשׁ I". שימוש שכזה "בְּטוֹחַ שֶׁל זִמְן" בא להוכיח, ביום המשפט והכיפור, כי סליחת "הַיְהוָה" : תאפשר פתיחה של דרך "חַיִּים חֲדָשָׁה".

”תְּרִבּוּעַ הַמַּעֲגָל”:

פרט לעובדה ”הִיסְטוֹרִית” כי לא הוכח על בסיס ”מִשְׁפָּט אוֹיְקְלִידִס” מה מתקיים כשוויון בין קשת המעגל לריבוע, אין כל הוכחה המבטלת את קיומו של ”תְּרִבּוּעַ הַמַּעֲגָל הָאוֹיְקְלִידִי”. אלא שממחזור ההוכחה לעניין מתקיימת, גם בימינו, טענה כי ”אין תְּרִבּוּעַ אוֹיְקְלִידִי לַמַּעֲגָל”. אולם ללא כל ספק, כפי שניתן לקיים שוויון בין אורך קשת הראדיאן לבין אורכו של רדיוס, כך גם ניתן לקיים שוויון בין היקף של מעגל לבין היקף של ריבוע. כלומר, אין כל חובה לוותר על הוכחה ”אוֹיְקְלִידִית” לעניין ”תְּרִבּוּעַ הַמַּעֲגָל”. וגם נמצא, כי וויתור על הוכחה הכרחית שכזו חושף ”מְצִיאוֹת גֵּיאוֹמֵטְרִית” המציגה רמת הזנחה שתוצאותיה הן קבלת הסכמה לעניין - ותו לא.

על-כן, חובה היא והכרח הוא לבנות ”תְּרִבּוּעַ אוֹיְקְלִידִי” לצורך הוכחת ערכו של $\pi = \pi$ = המגדיר את סמל היחסים ”בַּמַּעֲגָל”. ועולה מתנאי בנייה זו, כי היקף הריבוע ישווה להיקף המעגל כאשר בנקודת חיתוך גיאומטרית ”נָח וְלֹא יִזְעַ” - ”קְדָקֵד” של ”טְרַפֵּז בְּרָכָה”. אמנם כן ”בַּתְּרִבּוּעַ” זה מתקיים משולש ”יִשְׂרָאֵלִי” שהיקפו מייצג את ”צִפְנַת אֲמוֹנָה” כעוצמת היופי הנובעת מנוכחותו של ”צִדְקַת אוֹיְקְלִידִי”.

”טְרַפֵּז בְּרָכָה”:

מבנה גיאומטרי ייחודי מאפיין את ”טְרַפֵּז בְּרָכָה” כאשר על היקפו ניתן לפרוש ”רְצִיּוֹנְלִית”: 20 יחידות אורך שוות. ואם-כך, ניתן להפריד את שטח הטרפז לשני חלקי שטח עיקריים:

א. ריבוע שאורך היקפו כולל 16 יחידות אורך שוות ושטחו של ריבוע זה כולל 16 יחידות שטח רבועות שוות.

ב. משולש שאורך היקפו כולל 12 יחידות אורך שוות והוא משולש ”יִשְׂרָאֵלִי = 5-4-3” ושטחו של משולש זה כולל 6 יחידות שטח רבועות שוות.

נובע לפי-כך, כי על בסיסו התחתון של הטרפז נפרשות 7 יחידות אורך שוות, של אותו היקף, כאשר על בסיסו העליון נפרשות 4 יחידות אורך שוות שכאלה.

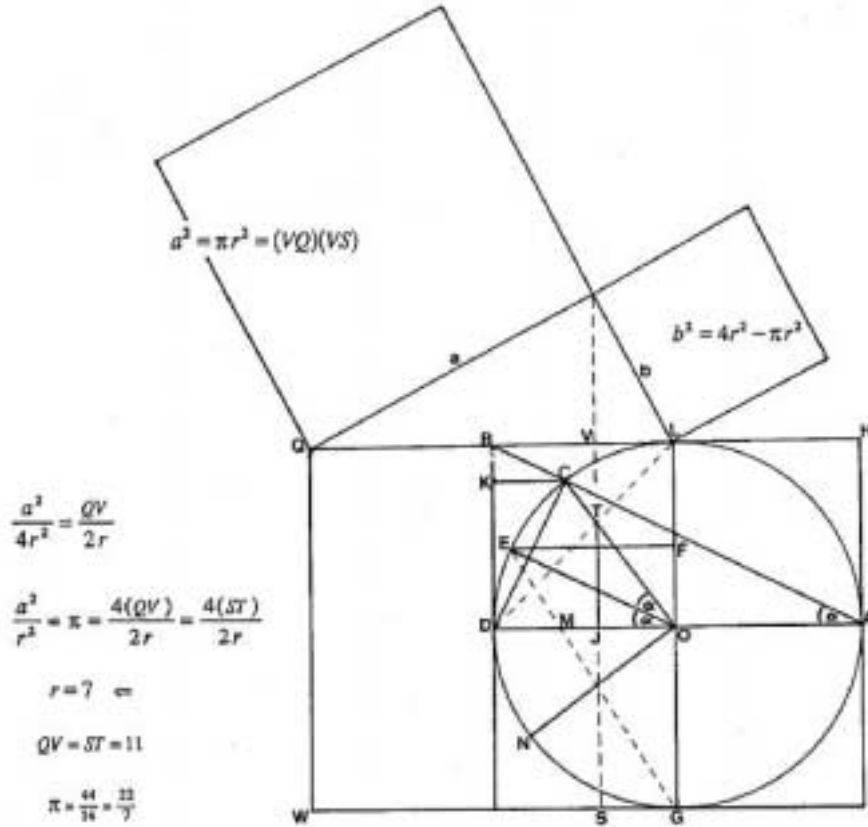
וכאשר ”בַּתְּרִבּוּעַ הַמַּעֲגָל הָאוֹיְקְלִידִי” ייבנה ”טְרַפֵּז בְּרָכָה”, אז ינוח אורך בסיסו התחתון על גבי רדיוס המעגל ואורכו של בסיסו העליון ישלים את אורך צלע הריבוע שהיקפו שווה לאורך היקף המעגל. נובע מכך כי על צלע אחת של ריבוע זה נפרשות 11 יחידות אורך שוות של ”טְרַפֵּז בְּרָכָה”. ומכאן בחישוב, על סמך יחידות אורך אלה, ”יוֹנֵב” ערכו של יחס ”רְצִיּוֹנְלִי” בין היקף המעגל לקוטרו:

$$\pi = 44/14 = 22/7$$

Rami Nir
Israel 2005 ©

הצדק האוקלידי בתרבוץ המעגל

"אני--בצדק אחזה פניך אשבעה בהקיץ תמונתך": (תהלים י"ז 15)

פנובע ממשפט אויקלידס המשואות הנ"ל מתקמות בתרבוץ - פאשר:

א. $OC = OD = r$

ב. $Tan \alpha = 1/2$

ג. $Tan 2\alpha = 4/3$

על-כן: $r = 7$ $ST = 11$ $\pi = 22/7$

נקודת החתוך T מהנה קדקד של "טרפז ברכה" שסכום בסיסיו $\pi r/2 = ST$

אולם פאשר יוצב במשואת $[\pi r/2 = ST]$ הערך $\pi < 22/7$

נקודת החתוך T תנוע ממקומה שמאלה ולמטה, יתבטל המעגל ויתקיים: $OC > OD = r$

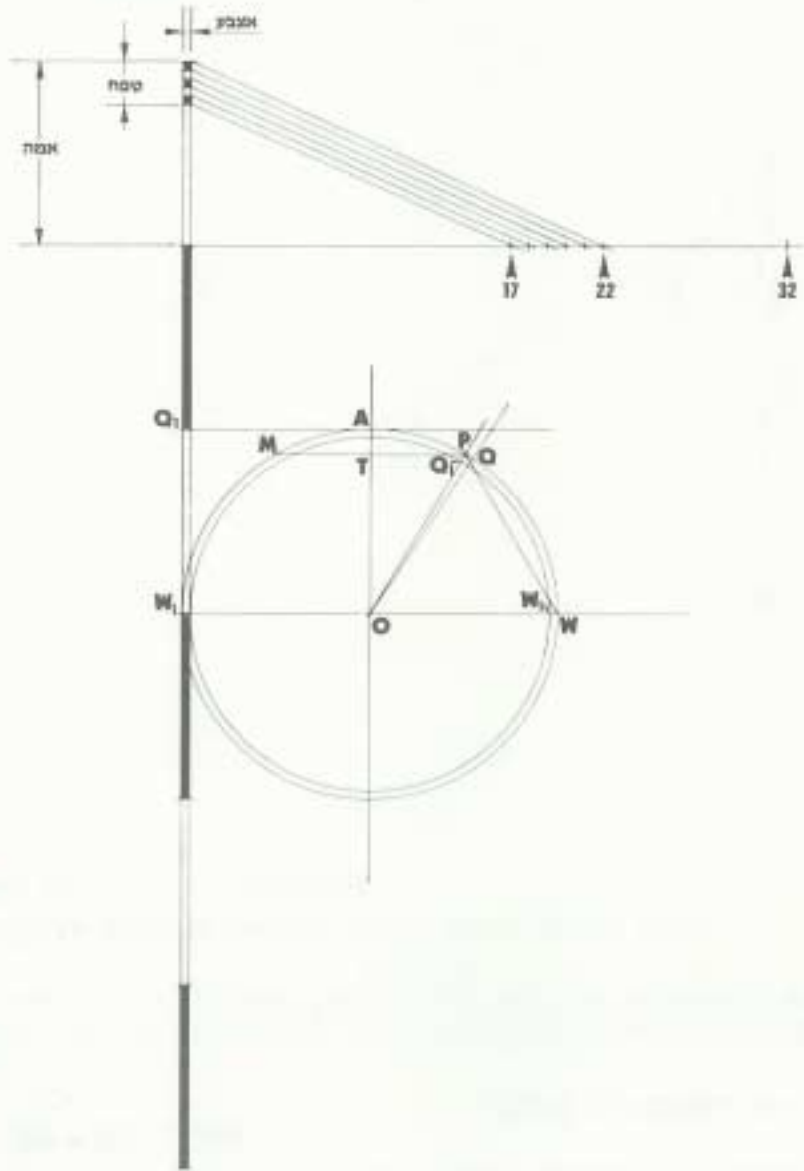
לפי-כך, המעגל מתקיים בצדק אויקלידי רק אם: $\pi = 22/7$

אז שטחו של "טרפז ברכה": $\pi r^2/7 = 2ST$

ומדת ארך המעגל והקף הרבוע החוסם: $2\pi r + 8r = 100r/7$

ומדת ארך "הקפול": $2\pi r = 5r + 9r/7$

"קנה המדה" = סרגל

הבניה הגאומטרית ל-"קנה המדה המעגלי" = "סרגל"
 $22[\widehat{PQ}] = \widehat{PW}$ נתון: $\overline{OW} = \overline{WP} = \overline{WQ} = \overline{W, Q_1} = \overline{OA} = \overline{W, Q_1}$
 "קנה המדה" = $6[\widehat{W, Q_1}]$ = אורכו של הקף פנים הטבעת = $6[\widehat{W, Q_1}]$
 "קנה המדה" = 6 אמות = 132 אצבעות
 1 אמה = $\overline{OA} = \overline{W, Q_1} = \overline{W, Q_1}$ = 22 אצבעות
 1 טפח = 5 אצבעות
 ספר יחזקאל פרק מ' - 5   אצבע = $[\widehat{W, Q_1}]/22$

"הַסְרָגֶל" לצורך מדידות "צורת הבית" מתועד "בחזון" = "שש-אמות באמה וטפח": (יחזקאל מ' 5) = כאשר חיתוכו "הגיאומטרי של הסרגל" זהה לחיתוך יחידות אורך ההיקף הפנימי של "העמוד".

אותו חיתוך "גיאומטרי" מתקיים במבנה = "בית צלעות אשר לבית": (יחזקאל מא' 9). וכך, עוצמת היופי של תורת מדעי המקרא, מגלה "צדק" המבסס מדידות "בתכנית מקדש III".

לכן פענוח "צפנת אמונה", יתקיים רק על בסיס הוכחה מתמטית "בגיאומטריה של המעגל" המודדת "בתרבוץ של מעגל אויקלידי" את היחס "הרציונלי": $22/7 = \pi$.

כאמור, "בגיאומטריה תרבוץ מעגל אויקלידי" קיים: $22/7 = \pi$. כלומר, מתקיימת חפיפה בין חיתוכי "הגיאומטריה על הסרגל" המודדת את "תכנית המקדש בחזון יחזקאל", לבין "הגיאומטריה האויקלידית". עוביו של "הסרגל" לכל אורכו, הוא ריבוע שצלעו "אצבע אחת". מידת אורך זו - "אצבע אחת" שווה למידת אורך של קשת "הגזרה" $(1/132)2r\pi$ כאשר זו נחתכת כגזרת ההפרש בין קשת $(1/6)2r\pi$ לבין קשת של "ראדיאן" $(21/132)2r\pi$.

או אז, מתקיימת ההרחבה $(1/6)2r\pi = (22/132)2r\pi$ ומתקבל כי סכום של "22 אצבעות" נפרש על אורכה של "אמה אחת". מתחייב אם-כן, כי לאורך "שש-אמות" תתפרשנה "132 אצבעות" וזו אכן [החלוקה הרציונלית של "שש-האמות" בסרגל קנה המדה]. כלומר, "הסרגל" מתורגם "מטבעת" שעובייה "אצבע אחת" ואורך היקפה הפנימי הוא "שש-אמות". לפי-כך, עוצמת היופי וההוד "בצורת מקדש III" כולה אומרת ושופעת "אמונה", המתגלה בדעת ומוכיחה "צדק מתמטי".

"אמות המדה":

אורך צלע ריבוע של "הראל המזבח" = (יחזקאל מג' 17-13) = "10 אמות". לכן, היקפו של "ההראל" הוא "40 אמות". היקף זה, של אותן "40 אמות", "נפרש" יהיה כהיקף "מעגל" $[2r(22/7)=40]$.

אז, אורך רדיוס במעגל זה $r = (40 \cdot 7) / [44/22] = 140$ אצבעות". מכאן, בחיתוכי הגיאומטריה של "טרפז ברקה" ובצרוף תמונת "ים הנחשית והמזבח", נבחר קוטרו החיצוני של "העמוד" = "84 אצבעות". ולראייה חופף החישוב $[12=84/7(22/22)]$ אל התינוד = "וחוט שתיים-עשרה אמה יסב את-העמוד": (מלכים א' ז' 15) = כלומר, חישוב היקפו החיצוני של העמוד = "12 אמות". אפשר לראות כי $[חוט]=5=[צדק]$ "כסמל גימטרי" מגלה עוצמה של יופי וידע של תורת מדעים המבצעת תרגום של קשת לישר.

או אז, בחיתוכי גיאומטריה זו, נכון היה לחפוף את חיתוכי "סרגל קנה המדה" כאשר עובי "דופן העמוד" = "4 אצבעות". מהעדפה זו נקבע להיות קוטר "פנים העמוד" = "76 אצבעות" = "76/22 האמה". ונובע מאורך "פנים המקדש" = "מדה" = "76 אמות" כי דמוי "אצבע" יהיה "קוטרו הפנימי של העמוד" = 22 . "מדה" = "76 אמות".

מהבנת נתון זה תתגלה עוצמת היופי בתבנית חד-משמעית של "מקום" הצבת "העמדים במבוא להיכל". "מקום" זה מוכיח כי "הר-הבית" או המתחם = "בג'רן ארונה היבסי": (שמואל ב' כד' 25-18) = אשר קנה "דוד המלך" היה שטוח וסקול. כלומר, על "מקום" זה עליו נבנה "מקדש I" לא ניצבה "אבן" במידותיה של "אבן השתייה".

"אמות וטפח" : במקדש I

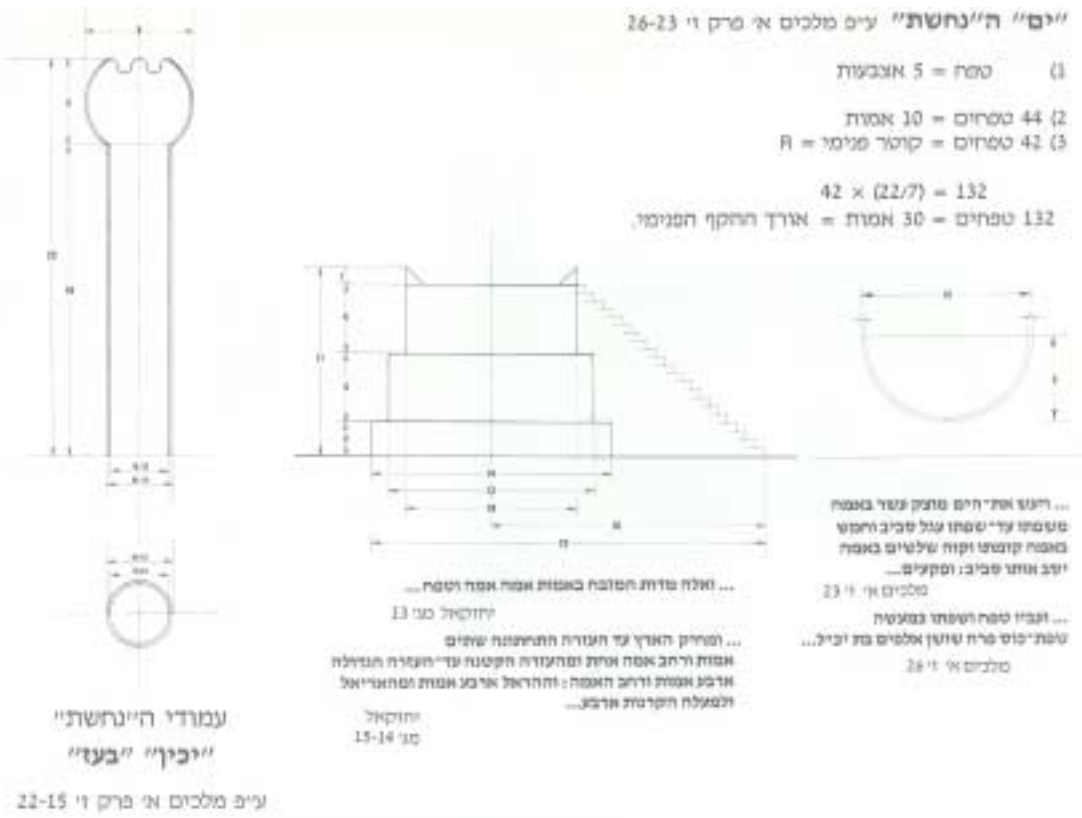
עובי "דופן ים הנחשת" = "ועביו טפח" : (מלכים א' ז' 26) = נבחר להיות "מדה באמות המדה". "הטפח" מחושב להיות = ["5 אצבעות"] ולא כפי שיש המגדירים "פארבע אצבעות" שהיא "מדת דופן העמוד".

ואמנם, את חישוב "אצבעות הטפח" נמצא מתיעוד קוטרו החיצוני של "ים הנחשת" = (מלכים א' ז' 23) = "עשר באמה משפתו עד-שפתו עגל סביב" : "10 אמות" + "והמש באמה קומתו" :

כלומר, "10 אמות" = "220 אצבעות" ו/או [10 אמות] = [44 טפחים] ומתחיב, כי אורך קוטרו הפנימי של "ים הנחשת" = "42 טפחים".

אם-כך "בטפחים" היקפו הפנימי של "ים הנחשת" = $42 \times (22/7) = 132$ ו/או [132 טפחים] = ["660 אצבעות"] = [30 אמות] = "וקוה" = "וקו" שלשים באמה, יסב אתו סביב" : (מלכים א' ז' 26). "וקוה" : = קו מקווה המים שהוא ההיקף הפנימי של "ים הנחשת".

"ים הנחשת" + המזבח + העמוד :

לפי-כך, התקיימה המחויבות בתכנית "הבית" = "מדה אחת קצב אחד-
 לכלהנה" : (מלכים א' ז' 37) = וכך גם "צורת הבית" ביטאה "סמל גימטריי"
[אמונה] = [5+9+7] = [3] והוכיחה כי "יהוה" : הסכים לשכן את "שם
 קדשו במקדש I".

”הַפְּנֵה הָאֱלֹהִית”:

נובע מהאמור לעיל ומניתוח נתוני ”אֲמוֹת הַמִּדָּה” כי בתקופת המקרא התקיימה ”הוֹכְחָה” מדעית לצורך מדידת ”תְּכֵנִית מִקְדָּשׁ I” ובתכנית זו הופיעה גם ”הַעֲצָמָה שְׁבִיּוֹפֵי כְּסֵמֶל” = $[7+9+5]=[אָמוֹנָה]$. אין כל ספק, כי ההוכחה הייתה רשומה בהליך של ”צִדְקַת מִתְמַטִּי” בתורת המדעים של ממלכת ”בֵּית דָּוִד” ובאמצעותה ניתן היה להוכיח את מהות ”הַפְּנֵה הָאֱלֹהִית”: לא נותר עתה, אלא למדוד את ”תְּכֵנִית מִקְדָּשׁ III” = (יחזקאל מ-מה) = במלא הדרה ולגלות את עוצמת היופי תוך הבנת ”הַפְּנֵה הָאֱלֹהִית”:

מתחייב אומץ-לב אנושי ורצויה הכרה מלאה לקבל ולראות ”מִקְדָּשׁ” שיהיה בנוי ובו [שֵׁם אֱלֹהִים]=[3]=[אָמוֹנָה] מבטיח את קיומו של ”הַשְּׁלוֹם לְנִצָּחַ”. וודאי הכרחי הוא כאשר הרכילות גוררת את מחשבות האנוש אל ”מִדְבָּר” של ריקנות ואל מרחבי דמיון חסרי מעצורים – כי האדם החושב, בדרך כלל מעדיף גירויי נסיקה אל עולמות ערטילאיים. שם אפשר גם לחבר בקשר דמיוני ”תחיית מתים” עם ”גלגול נשמות” ולהתנחם במ מפני הסוף, הבלתי נמנע, זה הצפוי להגיע ברגע המוות. ואמנם, ההתייחסות אל האפשרות של קיום חיים שלאחר המוות, מביאה את האדם החושב לאבד ”אָמוֹנָה” ולתכנן עתיד של כאילו - עתיד הנשלט בדמיון ”הַהֶבֶל” המיוחס ”לעולם הבא”.

עתה, בזמן הקשה כאשר מחפש האדם פתח יציאה למרחב ”וְאֱלֹהִים” דווקא עתה לא יוצר, ”קֶשֶׁר אֲמֵת” להיות ”אֵל נִמְצָא”. דווקא בזמן שבו, רק אומץ לבו של האדם המאמין מוליד את המחשבה הנכונה. ”הַאֱלֹהִים” אז במבטו מלמעלה, מוצא דרך מדרכיו להנחות ולעזור לאדם המאמין לדעת לעשות את צעדיו הבאים. וודאי שותפות בין ”הַאֱלֹהִים” וברואיו תהיה עניין שבכל יום, כאשר ”מִקְדָּשׁ הַשְּׁלוֹם הַבְּנוּי בְּתֵכֵנִית אָמוֹנָה יִדְבַּר בְּעֲצַמַת יוֹפָיו”. האדם יחוש אז ”אָמוֹנָה” בדרך וודאית ויבטח בקיומו של ”קֶשֶׁר הָאֲמֵת”. אולם, נראה כי כוונת ”הַאֱלֹהִים” היא לחכות = ”כִּי עַל-כָּל-מוֹצֵא פִי-יְהוָה יִחְיֶה הָאָדָם”: (דברים ח' 3) = יתקיים עם הופעת ”זְמַן צִדְקָה”.

ואכן ”יְהוָה”: מחכה = ”לִיּוֹם אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה סִגְלָה” (מלאכי ג' 17) = כי הוא יודע ”מֵתֵי לְבוֹא” = ”וְלִהְבִּיא צִדְקַת עַלְמִים”: (דניאל ט' 24). כלומר, רק הוא יודע ”מֵתֵי יְהוָה” ניפוץ ”אֲבֹן הַשְּׁתִיָּה” = ”אֲבֹן הַבְּחֹן” וביום ההוא יוציא הוא את ”לוֹחֹת הַבְּרִית”. והלא ”רוּחַ אֱלֹהִים רוּחַ חַיִּים הִיא” ולראיה [זְמַן]=[7]=[רוּחַ] המניע את היקום כולו. אך כנראה עד לאותו יום יעדיף האדם לחפש תשובות במקום אחר. אולי, במקום בלתי מציאותי. וכך, על אף קיומו של ”שֵׁם אֱלֹהִים” תישאר אמונת האדם ספקנית כאילו והאל אינו קיים.

אולם ”הַעֲמוּד כְּעֲמוּד הַשָּׁחַר או כְּעֲמוּד עֵנָן וְעַרְפֶּל”: יתגלה במלא עוצמת יופיו מעל הרי הגלעד עם בוקר קריר של יום חורף. אז יחסי מידותיו בין קוטר בסיסו לגובהו 33/7 ”יַעֲדוּ אֲמֵת בְּאוֹשֶׁת שִׁיחַ עֲלִים בְּגֵאוֹן הִירְדָן - כִּי רוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵיהֶם”. אמנם כן, ”מִדּוֹת וְאֲמוֹת הַמִּדָּה” הן אמצעי למדידת ”דְּרָכֵי חַיִּים” - הן אמצעי למדידת החומר והרוח - ומפענח ”צִפְנֵת אָמוֹנָה” ינווט מוח האנוש נתיב בחיי ”נִצָּח יִשְׂרָאֵל” להגיע אל המטרה, אל ימים של אֲמֵת = ”וְגִלְתִּי לָהֶם עֵתֶר שְׁלוֹם וְאֲמֵת”: (ירמיה לג' 6).

אז, יבנה ”מִקְדָּשׁ III” = (ישעיה נ"ז) = ”בֵּית-תְּפִלָּה יִקְרָא לְכָל-הָעַמִּים”: כי החיים מתקדמים אל ”הַנִּצָּח תְּמִיד” וללא הפוגה ”וְהָאָדָם” מוכרח ”תְּמִיד” לעשות את הצעד הבא = ”הַצֵּעַד הַנֶּרְדָּף”. לזאת מצא ”קֶהֶלֶת” חכמה ללמד את האדם ”אָמוֹנָה כִּי שֵׁם אֱלֹהִים עֲלִיוֹן יְהוָה” ואמנם אז יסכים הוא להיות ”אֵל נִמְצָא”, כי אכן במגילה כבר נכתב = ”וְהָאֱלֹהִים יִבְקֹשׁ אֶת-נֶרְדָּף”: (קהלת ג' 15).

